

കവിതയിൽ മുളച്ച സമഹൃദത്തിന്റെയും ആരാധനയുടെയും പൂക്കളെടുക്കുമായി റോസ്മേരി മനോരമ വാർഷികപ്പതിപ്പിനു വേണ്ടി ആഴ്ചകൾക്കു മുമ്പു രണ്ടു ദിനങ്ങളുടെ സ്നേഹനിമിഷങ്ങളിൽ കവിഹൃദയത്തിന്റെ നിസ്സന്ദർഭതയ്ക്കു കാതോർത്ത് 'ആമി' യോടൊപ്പം ചെലവിട്ടു... ആ പുഴോമണി കിളിക്കുഞ്ഞുക്കളുടെ അനുരണനങ്ങൾ

റോസ്മേരി
ഇവിടെ പകർത്തുന്നു

ഒരു കൊട്ടാരനർത്തകിയുടെ
ചിലങ്കകൾ

‘എന്റെ വായനക്കെഴുത്ത് നിന്ന് എന്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ഞാൻ മിനിറ്റുകൾക്കൊന്ന്, അയാൾക്കു മിനിറ്റു ഞാൻ കർത്തവ്യമേൽക്കും. അയാൾക്കും കർത്തവ്യം. ഞാൻകൊണ്ട് വായനയിൽ മുറ്റാത്തവർക്കു കട്ടുതാൽ, കൊണ്ട് അവനെ എന്റെ കാലുകൾ പാർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള തടസ്സമൊഴിവാക്കും. അയാൾക്കും എന്റെ കൂടെ നടന്നു. എല്ലാം കാണുന്ന ഈ ലോകത്തെക്കുറിച്ച്, സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവകാശം എന്തിനുവേണ്ടത്...

സംഗ്രഹം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അതിന്റെ ഉപയോഗം വേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കും. അതിനാൽ അതിന്റെ ഉപയോഗം വേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കും.

കാലിയുടെ വാക്കുകളാണിത്: പൊതുവേയാണിവിടെ സ്വന്തം ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നൽകിയത്. കർമ്മങ്ങൾ എന്ന പദമാണ് ആതാബെൽ അധികൃതർ വാക്കു നൽകിയത്. അതിൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇംഗ്ലീഷിൽ അധികൃതർക്കുവേണ്ടിയും കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ ഈ പ്രതിപാഠത്തിൽ അവർക്കുവേണ്ടിയല്ല അധികൃതർക്കാണ്.

“എന്റെ കഥ” എന്ന ഡിജിറ്റൽ സെനാരിയോ
യെ, അവർ നാളുടെ കാഷ്ടാജ്ഞാലയുടെ മുമ്പാകെ
അർപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച്, അഭിപ്രായപ്പെട്ട സമാചാ
രസകർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കനത്ത പ്രഹരങ്ങൾ

പിഷ്ടം സത്യത്തിന്റെ മുമ്പത്തുണ്ടാകാൻ വേണ്ടതുമാണെന്നും അതിനുള്ളിൽ ആദ്യത്തെ കാര്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നും അർത്ഥം.

[illegible]

147

മാനിക്കരുത്തന് സമീപമാണെന്ന് എനിക്കു തീരെ തോന്നിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യക്കീടം, വിശുദ്ധമാണ്. ആത്മാവിന്റെ വാസസ്ഥലമാണത്. ആത്മാവിനെ മറുതീരത്തെയ്ക്കുവെച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന അനാഥന്മാർ മനുഷ്യക്കീടം, രജി, സ്നേഹത്തിന്റെ പാതയുമാണ്. അതിൽ പാപം, ദൈവിക്കുതന്നെ, അവനവന്റെ തന്നെ, മനുഷ്യന്റെ മൂലപിതയെയാണു പുറത്തു കാട്ടുന്നത്.

മരിക്കൽ, വിരമനായ ഒരു സന്ദർശനമാണ്. എന്തൊരു പരമകരുണയായി, ഗീതഗോവിന്ദത്തിലെ രാസകീഥാ വർണ്ണനകൾ ഒഴിവുകളിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. പാപമണ്ഡലമാണു ഓരോ ഒരു സമഗ്രനുമായിത്തീർന്നതെന്ന്. അതുപോലെ മൈത്രിയിലെ ഉത്തമഗീതങ്ങളിലെ പ്രണയമാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യാകുല ചിന്ത.

യാതൊരു ഒരു മധ്യകാലം കേതയെയും കാണാനില്ലാത്തതിനാൽ.

അർത്ഥത്തിൽ, മൈത്രിയിലെ ഏറ്റവും കവിത തുല്യമായ വരികളാണു സോളന്റെ ഗീതങ്ങൾ. പ്രഗല്ഭവും സുന്ദരിയുമായ രാജാദാരിയെ വശവേദിക്കാനായി സോളൻ നടത്തിയ ഒരുക്കങ്ങൾ എന്തെങ്കിലുംതരത്തിൽ മനുഷ്യത്വത്തെ പരമമായിക്കളയും സുഗന്ധപ്രദങ്ങളും മറ്റും യഥാർത്ഥങ്ങളും കപ്പലിലേറ്റിക്കൊണ്ടുപോയത്.

മൈത്രിയിൽ പീനത കണ്ടെത്തുന്നവർക്കു സഹനിക്കാനായില്ല. കപ്പൽക്കുറുന്ന സ്ത്രീയുടെ മനസ്സുപോലും അയാലിരുന്നുണ്ടായില്ല. ഒരാലിപെരിയ തളർന്ന ആ ഭാര്യയുടെ മേപ്പു അമ്പരയും തിടയൊന്നില്ല. അവിടേ മറ്റൊരാളിൽ കട

ന്നുചെന്ന്, സ്നേഹപരമായ ശാഖയിലേ, വെഴുപ്പുകളിൽ മുഴുകുന്നവർ ആ പുരുഷന്മാർ അറിയാത്തതൊന്നും, അവർക്കുതന്നെ തങ്ങൾക്കൊരിക്കലും അറിയാത്തതൊന്നും.

അതോ സമീപത്തു കേന്ദ്രത്തിലും വ്യത്യാസം കിട്ടിക്കൊണ്ടു വീട്ടിൽനിന്നും, അത്യാവർത്തിനിന്നും ആ മൂർത്തി, അവിടെ വരികെത്തന്നു പോകുന്നു.

മാനിക്കരുത്തന് മെയ്തെ നീങ്ങ നല്ലതൊരു മനസ്സായി.

മർത്താവു തിടയെടുത്താൽ, പ്രിയവർദ്ധന, അയാൾ മോശിയെന്നു പറഞ്ഞു. കറുത്ത മൂർത്താവിയെന്നു, വന്നതായിട്ടു മൂർത്താവിയെന്നു, അയാൾ കാലിയിൽ വീണുപോയി.

(വ്യത്യാസം)

എന്താണ് അതു വരുത്തുമ്പോൾ, കടുത്ത പീനതയായി കിടക്കുന്നവനാണ്, ശ്രീകൃഷ്ണനെ അന്താരാലയമായി ദൈവിക്കാണിയായത്. അന്നു മുന്നിൽക്കിരുന്നാളും, ആ ചാരുരൂപം സദാ എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്. മുടിയിലണിഞ്ഞ ആ പീലികളുടെ മൂർത്താവുകൾ, ഇപ്പോഴും അനുഭവിക്കുന്നവനാണ്.

ഗീതഗോവിന്ദത്തിൽ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ തായയോടു യാത്ര പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ പദ്മനാഭനെപ്പോലെയായി കിടക്കുന്നവന്റെ മേൽപ്പോലെയായി വെച്ചിരിക്കുന്നു ആ യാത്ര പറയൽ. അന്ത്യമെന്നതൊരു മോശിയായിത്തീർന്നു കൃഷ്ണൻ ഇപ്പോൾ കൊടുത്തുവെക്കുന്നു. യാത്ര വെച്ചാണു വ്യത്യാസത്തിലായി. ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ അത്രയെങ്കിലും മെയ്തായിത്തീർന്നു. അയാൾ വിരമിക്കുകയും ചെയ്തതായി. സാമ്പ്രദായികമായ, ഉൾപ്പെടുന്ന, ഇരുട്ടി എഴുന്നേൽക്കുന്ന തുടങ്ങി. യുദ്ധമാണെന്ന് അവർക്കു കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. പാപസമരങ്ങളിലൂടെ കിടക്കുന്നതിനുപോലും ഇപ്പോൾ സംഭവിച്ചു.

പിറ്റേന്നു കൃഷ്ണനെ മരിക്കുകയും കാണാനുള്ള കോപത്തോടെ അവർക്കുതീർത്തപ്പോഴും, അവർക്കുതീർത്തപ്പോഴും, ഗ്രാമത്തിലെ പെരുന്താണ് പാതയിലൂടെ അറിവെടുക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കുതീർത്തപ്പോഴും, ഗ്രാമത്തിലെ പെരുന്താണ് പാതയിലൂടെ അറിവെടുക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കുതീർത്തപ്പോഴും, ഗ്രാമത്തിലെ പെരുന്താണ് പാതയിലൂടെ അറിവെടുക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നു മുന്നിൽ ആരെയെങ്കിലും വിരമിക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

ജീവിതാവസ്ഥാപരമായതാണ്. അവർ കാണിക്കുന്നു, കാണിക്കുന്നു കാണിക്കുന്നു, യാത്രയുടെ മധ്യമായിട്ട്, വ്യത്യസ്തമായിത്തീർന്നു. കൃഷ്ണനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിന്റെ, വിശ്വദീപ്തതയോടെ അറിഞ്ഞ ആ നേത്രങ്ങളിൽ, പുറത്തു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രണയിക്കുന്നു, അയാൾ സിന്ധുയുടെ ഉള്ളിൽ, യാത്രയുടെ അന്ത്യമായിട്ട് കിടക്കുന്നതായിത്തീർന്നു. അയാൾക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും കണ്ടവർക്കുതീർത്ത പാതപോലെയും ഇരുട്ടിയതായിത്തീർന്നു വീടുകളുടെ മുന്നിൽ വരിവരിയായി എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നോടൊക്കെ എന്റെ സംസാരങ്ങൾക്കു നൂറുപതിനഞ്ചുവരെ അമ്പർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ബുദ്ധിജീവികളുടെ വർത്തിക്കാനുപയുക്ത കണ്ടുതിന്നിന്നു ശൈലിപ്പുറമേ, പ്രസ്ഥാനം കളിയിൽ നിന്നു ശൈലിപ്പുറമേ ഉണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അവർക്കു അമാർഷ്ട ജീവിതവുമായി ബന്ധമുണ്ടായില്ല. ബുദ്ധിജീവികളുടെ പിന്നാലെ സംസാരിച്ചാൽ, അവർ തമ്മെ ശക്തമായ കാര്യങ്ങൾ മോക്ഷം കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിരുന്നു.

അദ്വൈതത്തിലൂടെ പരിഷ്കൃതരേക്കാൾ ആർജ്ജവം, സാധാരണയായ ഈ പാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ പച്ചയായ ജീവിതം അനുഭവത്തിൽനിന്നു തത്വപരമായ മനോഭാവം വെക്കാനാണ് അവർക്കു ജീവാനം. നൽകുന്നത് കലർപ്പില്ലാത്ത വെളിപാടുകൾ. അതവരുമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

“എന്റെ ആദ്യത്തെ വർഗ്ഗമണ്ഡലം, ഇന്നോടു വെളിച്ചമേയ്ക്കാം.”
— അതേവെൽ മാത്രം കണ്ടുകിട്ടിയത്, മാത്രം മനോഭാവമേയ്ക്കാം തന്റെ ജീവിതകഥയായാൽ പുറത്തുകൊടുത്തിട്ട് വെളിയിൽക്കൊണ്ടുവന്ന മാത്രമേയ്ക്ക് പ്രകാശിത വീക്ഷകളുടെ കളിപ്പാട്ടുണ്ടാണിവിടെയെന്നു, ആർക്കുപറയാനാവാം?”

(കോപലിപ്പൻ)

വെളിപ്പെടുത്തൽ ജീവിതമാർഗ്ഗം എന്തിനു വേണ്ടിയാണെന്നു. “പരമാവതിയെന്നു വെളിയിൽ നാമകം എഴുതുകിനിയാൽ ഒരു പാവം നീ

തീവാനെ. അവർ അനേകം വർഷങ്ങളായി തിരുപ്പതി ഭഗവാനെക്കൊണ്ട് മോഹിക്കുകയാണ്. പെട്ടെന്നുകൊണ്ട് അതിനുള്ള അനുഭവമുണ്ടായില്ല അതേ സമയത്തുപോലെയും, അവളുടെ ആരാധന, നൽകി, സൗന്ദര്യം, അസ്തിമിപ്പു.

എന്നിട്ടും കളിപ്പാട്ടു സമ്പാദ്യമൊക്കെയെങ്കിലും അവർ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു പരമം, സന്നിധിയിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പ്, തെളാടികൾ അവളെ ബലാൽസംഹാരം ചെയ്തു. പണം തട്ടിയെടുത്തു, തുറന്നുവെക്കുകയും, താറുമാറായ ശരീരമായി അവൾ ഭഗവാനുപദേശിക്കപ്പെടുന്നു. അവർക്കായി വാതിൽ തുറക്കപ്പെടുകയാണ്.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ വാതിൽ തുറന്നിറങ്ങി വന്ന പരമാവതിയെക്കണ്ട് എല്ലാവരും അവരെന്നു അവളുടെ മുഖത്ത് അസംധാരണമായ തെളിപ്പ്. അവർ സംസാരിച്ചതായിരിക്കുന്നു. ഭഗവാൻ അവളെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ഒരു ജന്മം മുഴുവൻ നീണ്ടു വന്നിരുന്നതിന് അവർക്കു മുഖാമുഖിക്കുന്നു. ഇതുവരെയുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ അവർ ബഹു. കൂട്ടി. “എന്താണിത്, ഭഗവാനുപദേശത്തിൽ ഒരു വെളിപ്പോഴോ? ഭഗവാൻ അവളെ സ്വീകരിക്കുകയോ?”

എന്റെ 22-ാം വയസ്സിൽ, അന്നോടു കിറഞ്ഞു എൻ. “ദി കേജ്സ്” (“THE CAGES”), ഇല്ലാത്തതല്ല വീടിലിരിക്കൽ പ്രതിബദ്ധിക്കപ്പെട്ട ആ കഥ, വെളിച്ചമേയ്ക്കാൻ വന്നുപോയ നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കഥയാണ്. അന്നു പ്രധാനമായിരുന്ന കോർപ്പറേറ്റിന്, വെളിച്ചമേയ്ക്കാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനായിരുന്ന പ്രത്യേക നിരന്തരപരിഷ്കരണ കോശങ്ങളാണെന്നു നോക്കുകയുണ്ടാകാത്ത അതി കഠിനതയ്ക്കിടയിൽ, അന്നത്തെ വീടിലിരിക്കൽ പരമാവതി

യു. ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രധാനപ്പെട്ടതിനുള്ള പ്രാധാന്യമേയ്ക്കുകയുണ്ടായി. കോർപ്പറേറ്റിനു അതിനു വേണ്ടി എന്തായില്ല. നൽകുക സ്വീകരിച്ചു വെളിപ്പെടുത്തുകയും.

ഈ കഥ അപ്പോഴും വന്നുപോകും, പിന്നീട് കെ. പി. കുമാരൻ, “തൃശ്ശൂരിൽക്കൊരു പാവക്കുട്ടി” എന്ന പേരിൽ അതു സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനോടൊത്തു, സമാധാനസംരക്ഷകർ മുറവിളി കൂട്ടി. കേൾവിയില്ലാത്ത അതു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, യഥാർത്ഥ സാഹചര്യമേയ്ക്കുന്നു. പിന്നീട് അതിലൊരു കൂട്ടം, “കേജ്സ് മാർട്ടിൻ” യിൽ വന്ന ഒരു സർവ്വേയിൽ, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വെളിച്ചമേയ്ക്കാൻ പരമാവതിയെന്നതിൽ അത് ഇല്ലാത്ത പതിനഞ്ചു വയസ്സിൽ താഴെത്തുളളവരെന്നു വാർത്ത കണ്ടു. അതെന്നു വല്ലാത്ത വ്യസനപ്പിക്കുന്നു.

ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് കഥ പറയുന്നതിൽ എൻ കേയ്ക്കാണ് അഗ്നിയിൽ യാത്രാമുഖത്തെ അതിരുകൾക്കൊന്ന് ആതു. തുറന്നു. അതെക്കുറിച്ച് പറയുന്നവരെക്കൂടി കൂടുതൽ വീക്ഷിക്കുകയാണ് ഇവരുടെയൊക്കെ വീക്ഷണം. അതിരുകൾക്കുള്ള കഥ പറയുന്ന ആൾ, പുറത്തു തെളിയിൽ താങ്ങിപ്പിടിച്ചുവെക്കുന്ന എന്തൊരു വീട് അനേകം വർഷം പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

“എന്നു പറയാം” യിലെ പെൺകുട്ടി, ഒരു വീട്ടിലെ അധികാരിയെയാണ്. അവർക്കു രാപ്പ കൽ പിടിച്ചു പണിതുണ്ട്. അതിനു, പുറത്തു, പരിഹാസങ്ങൾ, കൂട്ടിക്കളിക്കുകയും, തത്വമേയ്ക്കുന്നതിനുള്ളതും, മറ്റൊരു പേര്. ഒന്നു മിണ്ടാനും, കൂടി പറയുന്നതിന് ആരുമില്ല. പാശ്ചാത്യരോടൊന്നിച്ച് കിണറുകൾക്കിടയിൽ വന്നിരിക്കുന്ന കാലമാണ്, ആ കേയ്ക്കുള്ള കൂട്ടം. “കോപ്പോൾ, കോപ്പോൾ” എന്നു വിളിച്ച് അവളാ കാക്കയോടു സംസാരി

കുറഞ്ഞാൽ അത് കൂടി വീട്ടുകാർക്ക് ഇഷ്ടമാവുന്നില്ല.

ബാല്യം നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെയും, വലിയപ്പേരുടെയും, അപമാനമനുഭവിച്ചവരുടെയും ജീവിതങ്ങൾ എത്ര വലുതെ സങ്കല്പിക്കേണ്ടതാണ്. എന്റെ കഥകളിലൂടെ അവരുടെ ദുരിതങ്ങൾ ലോകത്തിൽ കാട്ടിക്കൊടുക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആരോർ മനോരമ പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കണ്ടെത്താനാവും എന്ന് ഒരു കാലത്ത് എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു.

കഥാകഥന, ചിത്രകലയ്ക്കു തുല്യം...

എന്താണിത്, പത്തു വയസ്സു മുതൽക്കു, ഞാൻ കഥകളെഴുതുന്നു. കഥയെഴുതുന്നത്, എന്റെ പ്രാപ്തിയാണ്. ഉപജീവനമാർദ്ദം, പക്ഷേ, കവിതയെഴുതൽ പാടേ വ്യത്യസ്തമാണ്. കവിതയെഴുതി പണം സമ്പാദിക്കണമെന്ന് ഒരിക്കലും ഞാൻ മോഹിച്ചിട്ടില്ല. കവിതയ്ക്കു വായനക്കാർ കുറവായാകുമ്പോൾ, ഞാൻ സംതൃപ്തനാണ്. കവിത പുസ്തകങ്ങൾ വിറ്റഴിയാനൊന്നും അർത്ഥമില്ല. അതു താൽപര്യമുള്ള ഏതാനും പേരുടെ മനസ്സിലെത്തുകയോ വേണ്ടു. സാഹസ്യമാണ്.

വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ, ഞാൻ ചിത്രരചന നടത്തിയിരുന്നു. ബോംബെയിൽ, ഗ്രാഫ് ആർട്ടിസ് സ്കൂളിലെത്തി എന്ന് നിമിത്തത്തിന്റെ ഉടമയെ എനിക്കു പരിചയപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കൽ, ഞാനടുത്തുപോയി ഏൽപ്പിക്കും. അതു സ്കൂളിലെ യാത്രയ്ക്കും മറ്റും ചിത്രങ്ങൾക്കൊപ്പം, വിൽപനയ്ക്കു വെച്ചു വെച്ചു. അപ്പോഴാണ് അയാൾ എനിക്ക് അതിന്റെ പ്രതിഫലം നൽകിയിരുന്നത്. അന്നു ഞാൻ കുറുതയായും പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളാണു വെച്ചിരുന്നത്. അർത്ഥസാക്ഷ്യമുണ്ട് ചിത്രങ്ങളാണു വേഗം വിറ്റു പോയിരുന്നത്. അങ്ങനെയൊക്കെ, ചിത്രങ്ങളും, ഞാനെന്നു വെച്ചിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ, സ്ത്രീകളുടെയും, കുട്ടികളുടെയും, മുഖമാവണമെന്ന്, എന്നെ കൂടുതലായി ആകർഷിക്കുന്നത്. സ്ത്രീയുടെ രൂപമാവങ്ങൾ ഏറെ ആകർഷകമാണെന്നുവന്നു. അവിടെയും, സമ്പ്രദായങ്ങൾ വരുത്തുന്നു എന്നൊക്കെപ്പറ്റി ആവേശമായി. അതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ വരച്ച സ്ത്രീരൂപങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ മുഴുനൂറ്റാണ്ടു മുഴുപ്പുള്ളി വെച്ചുത്തു. അതിൽ പരമതത്വവും വീറ്റു പോയി.

അതുതാമസമില്ലാത്തതും, നിരക്കാതെ സമാധാനമില്ലാത്തതും, ചിത്രങ്ങളാണ്. എനിക്ക് ഞാൻ ഇഷ്ടം. റോസിക്കിന്റെ ചിത്ര പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളാണ്. ഒരു കണ്ണാടിക്കുറുത്തുനിന്ന് കാണുന്ന ആപോരോ, നിലവർത്തുങ്ങളുടെ അവതരണമല്ല പരമമായിട്ടുള്ള പ്രത്യേകതയോ, വെള്ളം, തളം, കെട്ടി നിൽക്കുന്നതുപോലെ ആകെത്തോറു മോർട്ട്ലൈസർസി (Trompsler) അതെന്നെ വളരെ വിസ്മയിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ജലഹാരികൾ സാമ്പത്തികമായി മെലിഞ്ഞു, എനിക്കിഷ്ടമാണ്. അതുപോലെതന്നെ, സി. എൽ. കരുണാകരന്റെ പാറ്റേണുകൾ, അതിവേഗം നോക്കിത്തന്നാണ്. അവയുടെ കൈകളിലെ വളരെ ആകർഷകമാണ്. ചിത്രരചനയിലൊരിക്കലും എനിലൊരാളും, ഒന്നിടവിട്ടിട്ടാണ് എന്നെ ആകർഷിക്കുന്നത്. സമ്പന്നരായ ഒരു തനിമ, അല്ലെങ്കിൽ, വിദേശ മാതൃകകളും, അവിടെത്തന്നെ പ്രസിദ്ധനായവരെക്കൊണ്ട് അനുകൂലിച്ചു സൃഷ്ടി നടത്തുന്നതിൽ എനിക്കു താൽപര്യമൊന്നുമില്ല.

കവിത കേളെഴുതിയു പുറത്തു?

എന്നുകൊണ്ടാണ്, കേളെഴുതിയു പുറത്തു വെച്ചു കവിതകളെഴുതുകയും, ഇവിടെയായിരിക്കുമ്പോൾ ഗദ്യം മാത്രമെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതെന്നു റോസിക്കി ചോദിച്ചുവല്ലോ... കവിതയെഴുത്ത് ഒരു തുറന്നു പറയാനാണ്, ആരോവിനെ നവനാക്കൽ. നമ്മുടെയും കാലവും, നിറഞ്ഞ ഒരു സമൂഹമാണ്. ഇവിടെ സത്യമെഴുതിയാൽ തെറ്റിയായിരിക്കുമല്ലോ. ഇളയതുറന്നുസംസാരിപ്പാൻ, പിന്നിൽനിന്നു പരിഹാസപിരികൾ മുഴങ്ങും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കൃത്യമായൊക്കെ

എന്തെന്നൊന്നു കവിതയെഴുതാനാവുക.

ഇവിടെ സ്നേഹം മോടിപ്പിച്ചു കണ്ടുവരുന്നവരിൽ നല്ലൊരു ശതമാനം ജീവിതസാക്ഷാത്കാണ്. ഞാനെങ്ങനെയാണു ജീവിതം നയിക്കുന്നതെന്ന് നന്നായിവായിക്കൂ. ജീവിതസത്യമാണവർക്കൊന്നി കയറി വരുന്നത്. ലോർഡ് എഡ്ലിങ്ങ് അപ്റ്റിസ് വെനി എഴുതിയ നിരവധി വാല്യങ്ങളുള്ള ഒരു വാല്യഗ്രന്ഥം എന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. ഹിപ്പിനോട്ടിസം, മെസ്സേറീസം, അതിശ്രദ്ധയോടെ, തുടങ്ങിയവയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നാണു പരം പുഴയർത്ഥംനൽകിയുള്ള സിദ്ധികൾ എനിക്കു കുറെയൊക്കെ വശമാണ്. പക്ഷേ മറ്റുള്ളവയുടെ ചിന്തകൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്, എന്താണിത് വ്യാപാരസാക്ഷാത്കമെന്നു പിന്നീടാണു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്.

കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ളവർ ഒരു മുൻവിധിയുണ്ടാക്കി, എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവരെന്നെ പരിഹസിക്കില്ല. ക്രൂരപാണ്ഡിത്യം പാഞ്ഞു വെക്കിപ്പിടിക്കില്ല. അവരെന്നെ കലർപ്പി

**കഥയെഴുത്ത്,
എന്റെ പ്രൊഫഷനാണ്.
ഉപജീവനമാർദ്ദം.
പക്ഷേ, കവിതയെഴുത്ത്
പാടേ വ്യത്യസ്തമാണ്.
കവിതയെഴുതി പണം
സമ്പാദിക്കണമെന്ന്
ഒരിക്കലും ഞാൻ
മോഹിച്ചിട്ടില്ല.
കവിതയ്ക്കു
വായനക്കാർ
കുറവാകാൻകൂടി,
ഞാൻ സംതൃപ്തനാണ്.**

ലോകം സ്നേഹം അന്നു. എനിക്കുവെണ്ടി എന്തു ചെയ്യാൻ തയ്യാറുള്ളവർ, കാന്തകക്കാരിയും എന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങളായ മേർളി... കഴിഞ്ഞ തവണ എനിക്കു സ്വപ്നമില്ലാത്തതറിഞ്ഞ്, അവർ പുതിയതായി കൂടെയെത്തി, എന്റെ പക്ഷമേയെടുക്കട്ടെ. കന്തകയിൽ ബോധിമാനസ്സിന് കോർപ്പറേഷനിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണവർ. എന്റെ കാലുകൾ ഉഴിഞ്ഞു, എന്നെ ശ്രദ്ധിക്കിട്ട്, ആ സ്നേഹത്തിൽ, ഏതാനും ആഴ്ചകൾ എന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ എത്രയോ പേർ. സ്നേഹത്തിൽ, മാകുന്നതൊന്നും, മാകുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു വ്യത്യസ്തതയുള്ള ഇരട്ടിക്കാരും, ഹിന്ദുക്കാരും, നിഗ്രഹക്കാരും, മലൈ എനിക്കൊരു പോലെയെത്താനായിട്ടുള്ള ലോകത്തിൽ ഏവിടെയാലും, മനുഷ്യമനുഷ്യനെന്നുതന്നെ, വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണ്. സ്നേഹിക്കപ്പെടുമ്പോൾ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്നേഹമാണെന്ന് കൈവിട്ടുപോകുമോ എന്നു മോശപ്പെടുന്നു. അവരും ഏകാന്തതയെന്നു വ്യവസ്ഥ അറിയിക്കുന്നു.

അവിടെയുള്ള സ്ത്രീകളൊക്കെയും, ഞാനാണ്. എന്റെ മേൽക്കോയ്മയാണ്, അനൃപത്തിലാണ് എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഒരു ദിക്കും, എനിക്കുവെണ്ടി എല്ലാ ഇടങ്ങളെയും, ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. മലൈയ്ക്കുമേലിലെ മ

ണ്ണിനെ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ, അതു, എന്റെ മുഖമെന്നു, എന്നു ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. ഒരു ദേശത്തോടു യാത്രയാവേണ്ടി ഒരു പ്രതിപത്തിയില്ല. ഈ ലോകം മുഴുവൻ, എന്റെ പുനരുജ്ജ്വലമാണ് എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

"സമർത്ഥ കലാകാരൻ"

യൗവനം. അതിന്റെ സകല തീക്ഷ്ണതകളോടും കൂടി ജന്മിച്ചുനിന്ന കലാകാരൻ "സമർത്ഥ കലാകാരൻ" എഴുതുന്നത്. അന്നു ഞാൻ തീവ്രമായ പ്രണയത്തിലായിരുന്നു. അതുപോലെ എന്റെ മനോരമയുടെ ഉൽഭവം. ആ തീവ്രത മുഴുവൻ, അന്നത്തെ കവിതകളിൽ അനുഭവിച്ചറിയാനാകും. അന്നു ജീവിതം, തുടങ്ങിയവയുള്ള, ആത്മാവിന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ ആർജ്ജവത്തെ ആ വരികളിൽ തൊട്ടറിയാം.

പിന്നീടു ഞാൻ ജീവിതം എന്തെന്നറിഞ്ഞു. അതുവരെ പ്രവർത്തനരംഗത്തുനിന്നുപോയി ഞാനൊന്നാക്കിക്കൊണ്ടു ആ വേദിയിൽ എനിക്കും. എന്റെ താല്പര്യം പക്ഷേ പൊതുവായിരുന്നു. സാക്ഷാത്കാര്യം വെണ്ടി കരുതുകൾ എനിക്കും. എടുത്തുനോക്കേണ്ടി വന്നു. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമതയെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. കുറേയൊക്കെ പക്ഷാത്കാര്യം തിരിച്ചു. ഒരു പുഴയെത്തെയെന്നു പിന്നീടുള്ള കവിതകളിൽ നിങ്ങൾ കണ്ടുവെക്കുക.

ഇലക്ഷന്റെ പരാജയത്തെത്തുടർന്നാണ്, "ആനമലയെ പോലസ്", അപ്പോഴെങ്കിലും ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുട്ടും, വെളിച്ചവും, സ്നേഹമാണിതുള്ളൂ. ഞാനറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഏകാന്തതയുടെ പാശ്വര്യം, അനുഭവിച്ചു. വേദിയിൽ എഴുതിയ വരികളാണവ.

പ്രണയ കവിതകളെഴുതുന്നത് ഒരുതരം, മോശപ്പെട്ട കാര്യമായാണു മനുഷ്യജീവിതം കരുതുന്നത്. പുഴയെത്തിൽ പരിശുദ്ധി സൂക്ഷിക്കുന്നവർക്കെ പ്രണയകവിതകൾ എഴുതാനാവുന്നതായിരിക്കുമില്ല. മനസ്സ് സ്നേഹത്താൽ നിറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴാണ്, നല്ലതെ അനുഭവം കവിതകളെഴുതുക. പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചു പിടുന്ന നമ്മുടെയൊന്നും, മനസ്സുകളിൽ കാമമുഴുപ്പുണ്ടാവില്ല. വെറുപ്പുവരുമ്പോഴാണ്.

എന്നെ, എന്നും ഭ്രമിക്കുന്നതാണ്, പക്ഷേ നല്ലതൊരു ലൈംഗിക വികാസങ്ങളുടെ തീവ്രതയിൽ, സമം പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കും. യാതൊരു പ്രണയം ഒരിക്കലും നശിക്കില്ല. കാലാവധി തീർന്നാലും, സ്നേഹം അനശ്വരമാണ്. ഒരു വിജയം പുനരനുഭവം സ്നേഹം ആകാത്തത് എന്നൊക്കെയാണ് പ്രശ്നം. അതിനെക്കുറിച്ചു, എല്ലാവരും മാത്രമേയുള്ളൂ.

ഒരു പ്രായത്തിൽ, ഞാനൊന്നിടത്തുനിൽക്കുന്നു.

ജീവനോടൊപ്പം, അവരുടെ സ്നേഹപരമായ അധികാരമുണ്ട്.

സംസ്കാരങ്ങളെ ഹനിച്ചുവെക്കും.

ഞാൻ മാകുന്നതെല്ലാം.

മാക്കുകയല്ല. വെട്ടുകയല്ല. വെട്ടുകയല്ല.

സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി കാത്തു നിൽക്കുന്നുവെന്ന്.

മാക്കുന്നതാണ് ഞാൻ സന്തോഷമെന്ന്.

(കോപാലിപ്പിള്ള)

എല്ലാവരോടും കൂടിക്കൂടി ഒരു മനസ്സാണ് ഇന്നെന്നിടം. എനിക്കൊരെയും വെറുക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നെ പ്രോത്സാഹിക്കുകയോ മോഷ്ടിക്കുകയോ എനിക്കുവെണ്ടി അപമാനങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെയും, പാഞ്ഞാൽസവത്തിനിടയിൽ എന്നെപ്പറ്റി കഥകൾ നേണുണ്ടാക്കി വെറുക്കുന്ന പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയും എനിക്കു വെറുക്കാൻ പറ്റില്ല. അവർക്കൊക്കെ മിനവും പാഞ്ഞു മെൽക്കാൻ ഞാൻ നിമിത്തം വിഷയം ഒരിക്കലുമില്ലാത്തതാണ്. എന്തൊരെന്നെക്കുറിച്ചു സന്തോഷവും കൂടി തോന്നുന്നുണ്ട്.

വർദ്ധിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള അപമാനമൊന്നും, ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ മാത്രം ഭൂതം

[illegible]

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, വ്യത്യസ്ത, സ്പെഷലൈസ്ഡ് ആയ അനുഭവ വാക്കുകൾ കേൾക്കുവാനായി സാമാന്യരായാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അത്, നിങ്ങൾ എത്ര പേരായി, നിവസിച്ചു. ഇവിടെ വേണമെന്നു, എവിടെയാണ് ജനനമെന്നു, ഇവിടെ എത്രയും, എത്രയും, ഇവിടെയും.

അസാധാരണ കാവ്യരചനകളുള്ള ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീയാണു ഞാൻ. പ്രണയത്തിൽ തിരന്നവൾ. സ്ത്രീയാവിക്കേണ്ടതിൽ ആഹ്ലാദം കണ്ടെത്തിയവൾ. പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളുടെ മൃഗ്യതയില്ലെ, പുരുഷന്റെ ചുംബനങ്ങളില്ല.

[illegible]